

Juletanker

UNDER GUDS VELBEHAG

Af Johs. Burgdorff

ÆRE VÆRE GUD I DET HØJESTE! OG PÅ JORDEN FRED I MENNESKER, DER HAR HANS VELBEHAG! *Lukas 2,14.*

Hvad er det for et underligt budskab, som møder os i julens evangelium? Fred på jorden! Det lyder næsten som en misforståelse. Det er, som om de ord slet ikke passer ind i den verden, vi kender; en verden i splid og ufred, i krig og had. En verden hvor der hades og snydes, hvor brutalitet og ufordragelighed har det førende ord.

Fred på jord! Er det ikke bare noget, vi drømmer om og håber på, og måske beder om? Noget som i særlig grad trænger sig frem i vort sind her i juletiden, men noget som ikke har ret meget med realiteter at gøre?

Jo, hvis man mener, at den fred, her er tale om, har noget med fred mellem mennesker, med fred mellem lande og nationer at gøre, så er denne antagelse rigtig; så bliver det hele en stor misforståelse.

Men det var ikke den slags fred, englene sang om julenat. Det var ikke fred mellem menneskene, men fred i mennesker, der har Guds velbehag.

Fred med Gud! Det er denne fred, Paulus taler om:

"Da vi nu er retfærdiggjorte af tro, har vi fred med Gud i vor Herre Jesus Kristus."

Gennem Jesus kom freden til jord. Den virkelige fred. Fred mellem Gud og det syndige menneske, som gik sin egen vej, borte fra og i fjendskab med Gud. Ved troen på Ham bliver mennesket retfærdiggjort og får freden i eje. - Den fred kan ikke forklares, men kan herligt erfares.

Så bliver det da sandhed for det menneske, som tager imod frelsen i Jesus Kristus, at han får freden i eje, og han får lov til at leve under Guds velbehag. Ikke på grund af egen fromhed, ikke på grund af gode gerninger eller egne præstationer, men kun ved det, han er i troen på Kristi fuldbragte værk.

Så er sangerens ord sandhed, selv om de ofte er blevet misforstået:

"Verden i Kristus retfærdig er vorden, Gud er forsonet, Han ofret antog"

Ved troen på Jesus er hvert eneste menneske retfærdig og under Guds velbehag.

Det er en underlig tanke, at mennesket, som Gud skabte i sit eget billede, er kommet sådan på afstand fra Gud, at det ikke bare er ligegyldig overfor Gud - det er det også - men der er ligefrem kommet fjendskab mellem skaberen og skabningen.

Der kom synd mellem Gud og mennesket. Der måtte en soning til. Her var det Gud, der måtte gribe ind. Mennesket stod magtesløst.

"Derfor sendte Gud sin søn, som soning for vore synder, ja ikke alene for vore, men for hele verdens."

Guds kærlighed til sin faldne skabning var så dyb og inderlig, at han måtte lade sin eneste søn føde ind i en syndig og vanartet slægt. Han måtte lade ham lide og dø på et kors som en forbryder.

Gud er ikke længer vred, det kan vi deraf vide, at han har sendt sin Søn herved for verdens synd at lide.

Gud greb ind. - Hans er æren hans alene.

Derfor sang englene også julenat: "Ære være Gud i det højeste."

Så er da vejen til himlen åben. Synden er sonet og synderen retfærdiggjort, og Guds ufattelige kærlighed åbenbaret.

Fra Guds side er der nu intet, der hindrer en forening. Det eneste, der endnu kan skille, er menneskets modvilje mod samliv og fred med Gud.

Synden er sonet og gælden betalt.

Mit ønske for denne jul og disse stille dage er, at mange fortravlede mennesker må standse op i tidens jag, revidere deres forhold til Gud.

Tænke over, hvorfor det blev jul første gang, og hvorfor vi fejrer jul i dag. - Fordi Gud sendte sin Søn til soning for synden, og fordi vi ved troen på Hans fuldbragte værk må eje syndernes forladelse, have fred med Gud og leve under Hans velbehag.

Det er kilden til den sande juleglæde.